

Arrest

**nr. 115 918 van 18 december 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bhutaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 augustus 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 108 265 van 14 augustus 2013 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure, ingediend op 27 augustus 2013.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. GOVAERTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 september 2006 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 7 februari 2007 nam het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van verblijf. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing indiende bij de Raad van State werd verworpen bij arrest nr. 210.131 van 24 december 2010.

1.3. Op 20 november 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 29 september 2010 ongegrond verklaard.

1.4. Op 13 april 2011 besliste de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 3 oktober 2011 besliste de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.6. Op 23 augustus 2012 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.7. Op 9 januari 2013 nam het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.8. Op 17 januari 2013 besliste de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Het beroep dat verzoeker tegen de in punt 1.7. bedoelde beslissing indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd verworpen bij arrest nr. 100 645 van 9 april 2013.

1.10. Op 19 april 2013 werd ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen.

1.11. Op 1 mei 2013 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 14 mei 2013 onontvankelijk verklaard.

1.12. Op 1 augustus 2013 werd ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Deze beslissing werd verzoeker op 5 augustus 2013 ter kennis gebracht.

Dit is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie L.R., attaché.

wordt aan de persoon die verklaart zich G.S. te noemen, geboren te (...) op (...), en welke verklaart van Bhutanese nationaliteit te zijn,

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten : Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een

internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.
X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

X artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de Bevelen om het Grondgebied te Verlaten die hij op 13/04/2011 en 24/04/2013 ontving.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden : Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van identiteitsdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt. Betrokkene heeft een asielaanvraag op 29/09/2006 ingediend. Deze aanvraag werd definitief verworpen op 07/02/2007 door de CGVS. Betrokkene heeft een tweede asielaanvraag op 23/08/2012 ingediend. Deze aanvraag werd definitief verworpen op 09/04/2013 door de RW. Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 20/11/2009. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 29/09/2010. Deze beslissing is op 13/04/2011 aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft een tweede aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 01/05/2013. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 14/05/2013. Deze beslissing is op 21/05/2013 aan betrokkene betekend. Bovendien, het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 geeft niet automatisch recht op een verblijf. Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 13/04/2011 en 24/04/2013. Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

13 in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot

verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
- 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven (bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 13/04/2011 en 24/04/2013). Er werd dus niet voldaan aan de terugkeerverplichting.”

1.13. Het beroep dat verzoeker bij de Raad indiende tegen de in punt 1.12. bedoelde beslissing om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan te vorderen, werd verworpen bij arrest nr. 108 265 van 14 augustus 2013.

1.14. Op 6 september 2013 werd verzoeker in vrijheid gesteld, wat ter terechtzitting niet ontkend wordt door verzoekende partij.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op wegens gebrek aan belang.

Zij betoogt daarbij als volgt:

“De verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan de verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 75 §2 van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. ”

(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan de verzoekende partij reeds op 13.04.2011 en 24.04.2013 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het in casu bestreden bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling die zich geconfronteerd ziet met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu voert de verzoekende partij wel de schending aan van enige hogere rechtsnorm (meer bepaald artikelen 3 en 8 EVRM), doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verwerende partij besluit dan ook dat de verzoekende partij schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

2.2. De Raad dient op te merken dat geen bevel – ook niet een herhaald – mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit oordeel hangt ook verwerende partij aan blijkens haar nota. Het feit dat verweerder in uitvoering van de Vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van de thans voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op

een schending van bepalingen van het EVRM, in casu de artikelen 3 en 8 EVRM. Artikel 13 EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

3. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft".

3.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste en enig middel werpt verzoeker op: "schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht: schending van artikel 3 en artikel 8 van het EVRM".

Verzoeker betoogt als volgt in zijn synthesememorie:

"Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker.

Immers:

Art. 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk dat:

"Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. "

Wegens de situatie in Bhutan in het algemeen en wegens zijn problemen met de politie en als lid van de Lhosthampa-bevolkingsgroep in het bijzonder, zou een terugkeer naar Bhutan voor verzoeker een risico inhouden op schending van art. 3 EVRM.

Het is niet omdat de asielaanvraag van verzoeker is afgewezen, dat er geen risico bestaat op schending van art. 3 EVRM bij een terugkeer naar Bhutan. Het toepassingsgebied van art. 3 EVRM is immers ruimer dan dat van de bepalingen waarop de asielinstanties zich baseren bij de behandeling van asielaanvragen.

Art. 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk dat:

"Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Een terugkeer naar Bhutan zou voor verzoeker zijn recht op eerbiediging van zijn privé-, familie-, en gezinsleven schenden in de zin van art. 8 EVRM.

Verzoeker heeft een duurzame relatie met een vrouw waarmee hij een gemeenschappelijk kind heeft. Zijn partner en kind zijn van Nepalese nationaliteit. Uit de verblijfsattesten blijkt dat verzoeker met zijn partner en kind als gezin in het opvangcentrum verbleef. (zie bijlagen 2-7)

Indien verzoeker verplicht wordt terug te keren naar Bhutan, zou de gezinscel doorbroken worden.

In het arrest dd. 14.08.2013 wordt gesteld dat er geprobeerd zou worden om verzoeker samen met zijn partner en kind repatriëren. Het valt echter sterk te betwijfelen dat de Nepalese ambassade hiervoor toestemming gaat geven, gelet op de Bhutaanse afkomst van verzoeker.

Asielinstanties hebben inderdaad sterke twijfels geuit rond de Bhutaanse nationaliteit van verzoeker, doch dit is echter weinig relevant in deze kwestie. Ook al zou hij in werkelijkheid de bv. Nepalese nationaliteit hebben, hij beschikt over geen enkel document om dit aan te tonen. Hierdoor wordt de stelling in het arrest dd. 14.08.2013 dat verzoekster zich samen met haar gezin zou kunnen vestigen in Nepal zeer twijfelachtig.

De partner van verzoeker, mevr. J.P. (...) heeft immers op 13.06.2013 een beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van de DVZ dd. 14.05.2013 tot onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf o.b.v. art.

9bis Vreemdelingenwet. (bijlage 8) Tot op heden heeft de RvV zich nog niet uitgesproken over dit beroep.

Daarbuiten zijn er nog andere redenen voorhanden die het voor verzoeker feitelijk onmogelijk maken terug te keren naar Bhutan. Verzoeker beschikt over geen enkel identiteitsdocument, noch van Bhutan, noch van een derde land. Zoals gezegd maakt dit gegeven het weinig waarschijnlijk dat de Nepalese ambassade hem een visum gaat geven.

Verwerende partij heeft onterecht geen rekening gehouden met deze niet onbelangrijke omstandigheden.

Verwerende partij heeft nagelaten om een eventuele schending van art. 3 EVRM en art. 8 EVRM voldoende te onderzoeken vooraleer het afleveren van het bestreden bevel.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Er moet geval per geval gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en schendt bovendien artikel 3 en artikel 8 van het EVRM.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 EVRM, dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De Raad volgt verzoeker weliswaar waar hij stelt dat het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM ruimer kan zijn dan de bepalingen waarvan toepassing gemaakt wordt door de asielinstanties bij de behandeling van een asielaanvraag, maar wijst erop dat het aan verzoeker toekomt om elementen in dit verband aan te brengen. Verzoekers totaal niet uitgewerkte verwijzing naar de algemene situatie in Bhutan, naar zijn problemen met de politie en als lid van de Lhotshampa-bevolkingsgroep, die in se ook niet meer zijn dan een beknopte herhaling van zijn asielmotieven die reeds afgewezen werden, volstaan niet om een inbreuk op artikel 3 EVRM aan te tonen. Te dezen dient benadrukt te worden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn in punt 1.7. bedoelde beslissing van oordeel was: *“Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweerde Bhutanese nationaliteit, herkomst uit Bhutan en beweerd politiek profiel stel ik vast u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.”* Deze beoordeling werd bevestigd in het in punt 1.9. bedoelde arrest van de Raad en verzoeker brengt geen andersluidende gegevens aan. De Raad ziet dan ook niet in waarop verzoekers verwachting gebaseerd is dat de verwerende partij nog een onderzoek diende te leveren naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM alvorens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

3.4. Artikel 8 EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheids-inmenging in het gezinsleven. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uit artikel 8 EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfs-wetgeving, dient te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28

mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.5. Voor zover op grond van het administratief dossier en de stukken die verzoeker aan zijn verzoekschrift voegt, dient te worden aangenomen dat verzoeker en zijn partner en hun gemeenschappelijke kind een gezinsleven leiden in de zin van artikel 8 EVRM, dient erop te worden gewezen dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De Raad wijst erop dat ook verzoekers partner en kind het voorwerp vormen van een bevel om het grondgebied te verlaten en dus op illegale wijze in het land verblijven. Wat betreft verzoekers verwijzing naar het beroep dat zijn partner bij de Raad indiende tegen de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 14 mei 2013 tot onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging om verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ziet de Raad niet in hoe dit hangend beroep, dat geen enkele wijziging met zich meebrengt voor wat betreft de illegale verblijfssituatie van verzoekers partner, de motivering van de bestreden beslissing onderuit zou kunnen halen. Waar verzoeker opwerpt dat zijn partner en kind de Nepalese nationaliteit bezitten, en stelt dat de gezinscel doorbroken zou worden indien hij verplicht wordt terug te keren naar Bhutan, merkt de Raad op dat verzoeker op 6 september 2013 in vrijheid werd gesteld, zodat het risico op een splitsing van de gezinscel bij een verwijdering naar Bhutan werd afgewend. Wegens zijn vrijlating valt verzoeker terug op een bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker niet verplicht om zich naar Bhutan te begeven en ook niet om het land te verlaten zonder vrouw en kind. Verzoeker heeft dan ook geen belang meer bij zijn kritiek dat er geen rekening gehouden werd met het feit dat hij een Nepalese echtgenote en kind heeft. Hierbij kan nog opnieuw opgemerkt worden dat er door de asielinstanties geen geloof werd gehecht aan verzoekers bewering dat hij de Buthaanse nationaliteit zou bezitten. Verzoeker bestempelt dit in zijn verzoekschrift als irrelevant gegeven doch dit is wel degelijk relevant gelet op het betoog van verzoeker dat hij naar Bhutan zal dienen te gaan. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij de Bhutaanse nationaliteit zou bezitten. Dit wordt ook niet aangetoond door het document dat verzoeker ter terechtzitting neerlegt, opgesteld door de Nepalese ambassade te Brussel op 8 oktober 2013. Daargelaten het feit dat dit stuk zich niet in het rechtsplegingsdossier bevindt hoewel verzoekende partij beweert dat het per aangetekende schrijven verzonden werd naar de Raad en los van het feit dat de Raad zich bij de beoordeling van de regelmatigheid van een bestuurlijke beslissing dient te plaatsen op het ogenblik dat deze beslissing genomen werd en dus in beginsel hoe dan ook geen rekening kan houden met een overtuigingsstuk dat pas werd opgesteld nadat de bestreden beslissing werd genomen, dient de Raad vast te stellen dat dit document lijkt te bevestigen dat verzoeker de Nepalese nationaliteit bezit aangezien het gewag lijkt te maken van verzoeker als *“Nepalese father”*. Verzoeker spuit in zijn verzoekschrift voorts zelf mist over zijn nationaliteit door te stellen *“ook al zou hij in werkelijkheid de bv. Nepalese nationaliteit hebben”* en betoogt dat hij over geen enkel document beschikt om dit aan te tonen, maar te dezen kan verzoeker niet dienstig voorhouden niet te weten welke nationaliteit hij heeft en komt het aan verzoeker toe om stappen te zetten om – indien hij er geen meer heeft – een reisdocument aan te vragen bij de bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging van zijn land. Het volstaat niet om op basis van een gebrek aan initiatief op dit vlak voor te houden dat een gezamenlijk vertrek naar Nepal uitgesloten is. Verzoeker brengt ook geen enkel gegeven aan waaruit zou blijken dat hij zijn gezinsleven niet elders zou kunnen verderzetten. Verzoeker heeft een gezins- en privéleven uitgebouwd terwijl zijn verblijfssituatie, evenals die van zijn partner, precair was. Aan een gezins- en privéleven dat ontwikkeld wordt in precair verblijf kan niet de verwachting ontleend worden dat er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om een verblijf om die reden op haar grondgebied toe te staan. Waar verzoeker voor het overige nog kritiek uit op het in punt 1.13. bedoelde arrest van de Raad, dient de Raad op te merken dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van verzoekers kritiek. Indien verzoeker het niet eens was met de beoordeling in voornoemd arrest, stond het hem vrij hiertegen beroep in te dienen bij de Raad van State. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA